

© 150 χρόνια design, από τον Αντόνι Γκαουντί ως τον Φίλιπ Στάρκ, είναι το θέμα της δεύτερης έκθεσης με τίτλο "Design for life". Η διοργάνωση αποτίνει φόρο τιμής στο σύγχρονο design και σε μεγάλους δημιουργούς του 20ού αιώνα, καθώς και σε Έλληνες σχεδιαστές που έχουν διακριθεί στη χώρα μας, αλλά και διεθνώς. Από τις 23 μέχρι τις 25 Σεπτεμβρίου θα παρουσιαστούν στο πολιτιστικό κέντρο «Μελίνα» (Ηρακλειδών 66 και Θεσσαλονίκης, Θησείο) σημαντικά εκθέματα Ελλήνων και ξένων αρχιτεκτόνων και designer από μουσεία, γκαλερί και ιδιωτικές συλλογές από όλο τον κόσμο. Η έκθεση περιλαμβάνει αφιέρωμα σε επιδραστικά κινήματα design και αρχιτεκτονικής του 20ού αιώνα, όπως τα "Memphis", "Alchimia" και "De stijl", την ενότητα "Museum classics", αλλά και μια ενδιαφέρουσα ημερίδα με τίτλο «Το design για έναν κόσμο που αλλάζει». Την επιμέλεια και διοργάνωση της έκθεσης έχουν αναλάβει η Αγγλική Φιλανδριανού και η ομάδα της AF DF.

© Η ομάδα Φιλοπάππου, δέκα χρόνια μετά την πρώτη παρουσίασή της στα πολιτιστικά δρώμενα, διοργανώνει μια έκθεση-έρευνα αφιερωμένη στις δράσεις της από το 2001 μέχρι σήμερα. Με αναφορές στα έργα της "Solut locus" (Gazonprouge, 2003), «Και εγώ στην Αρκαδία» (2η Μπιενάλε της Αθήνας, 2009) και σε άλλες εκθέσεις και δράσεις της, η ομάδα Φιλοπάππου ερευνά τους όρους της δημιουργικής διαδικασίας μέσα από την παρουσίαση αυτή. Ταυτόχρονα, βρίσκεται σε εξέλιξη το project της καλλιτεχνικής ομάδας με τίτλο «Αλέξανδρος Ιόλας», που αφορά την ενεργοποίηση της Βίλας Ιόλας, της εγκαταλειμμένης κατοικίας του σημαντικού Έλληνα συλλέκτη που φιλοξένησε μία από τις μεγαλύτερες συλλογές έργων τέχνης παγκοσμίως. Η έκθεση της ομάδας Φιλοπάππου θα παρουσιάζεται στο Taf (Νορμανού 5, Μοναστηράκι) μέχρι τις 2 Οκτωβρίου, ενώ παράλληλα θα διατίθεται το δίγλωσσο βιβλίο με τίτλο «Ομάδα Φιλοπάππου-Καταγραφές 01-11», με κείμενα Φαίης Ζήκα, Χριστόφορου Μαρίνου, Θεόφιλου Τραμπουζή, Χαρίτλειας Χάρη και Κώστα Χριστόπουλου από τις εκδόσεις Ευρασία.

© Η γκαλερί AMP/Helena Papadopoulou (Κεραμεικού 43, Μεταουργείο) παρουσιάζει τη νέα φωτογραφική δουλειά της Michele Abeles από τη Νέα Υόρκη στο πλαίσιο του ReMap 3. Η καλλιτέχνης, αποφεύγοντας να χαρακτηρίσει και να κατηγοριοποιήσει τη δουλειά της, έχει αναπτύξει ένα αινιγματικό όμως παράξενα αναγνωριστικό λεξιλόγιο αντικειμένων. [...] Οι φωτογραφίες μοιάζουν να παίζουν αμφίσημα μεταξύ μιας τρυφερής, ειρωνικής εμπλοκής με κουρασμένα τεχνάσματα και low-tech κόλπα», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Κρις Γουίλνι (Artforum, Μάιος 2011). Η έκθεση θα διαρκέσει μέχρι τις 30 Οκτωβρίου.

© Το Σάββατο 24 και την Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου λαμβάνει χώρα το πρώτο φεστιβάλ εφήμερης ζωγραφικής με τίτλο «K.I.M.O.L.I.A. Τέχνη του δρόμου» στην πλατεία Κοιζιά. Στη συγκεκριμένη πρωτότυπη καλλιτεχνική δράση συμμετέχει μια σειρά από σύγχρονους καλλιτέχνες και εικαστικούς, όπως οι Αλέξανδρος Αβρανάς, Απόστολος Γεωργίου, Γιάννης Γρηγοριάδης, Γιώργος Γυπαράκης, Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος, Λίνα Θεοδώρου, Νίκος Καναρέλης, Ειρήνη Καραγιαννοπούλου, Αλέξανδρος Λάιος, Παναγιώτης Λιανός, Μάρω Μιχαλακάκου, Ιωάννα Μύρκα, Νίκος Παπαδόπουλος, Αρετις Ποταμιάνου, Ράνια Ράγκου, Στέφανος Ρόκος, Γιάννης Σαββίδης, Δημήτρης Τάταρης, Πάνος Φαμέλης, Δημήτρης Χρηστίδης και Αλέξανδρος Ψυχούλης. Το φεστιβάλ έχει στόχο να έρθουν σε επαφή παιδιά και έφηβοι με το έργο σύγχρονων ομάδων και εικαστικών και να παρακολουθήσουν ζωντανά τη διαδικασία παραγωγής ενός έργου. Παράλληλα, οι μικροί επισκέπτες θα μπορούν να συμμετάσχουν σε αυτό το διήμερο που είναι αφιερωμένο στην τέχνη από κινωπία και μέσα από εργαστήρια που θα τους επιτρέψουν να παρέμβουν δημιουργικά σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο της πλατείας.

Για την Κάλπας

Προαύλιος χώρος του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου και το δειλινό βιάζεται να σκεπάσει τις σκιές με τα γυάλινα μάτια που αναζητούν μια δόση απελπισίας στη διπλανή οδό Τσοτσά. Το αφιέρωμα στη Μαρία Κάλπας που διοργάνωσε η Εθνική Λυρική Σκηνή με τη συνεργασία του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού και του δήμου Αθηναίων διέλυσε για λίγο την αποπνεκτική ατμόσφαιρα της γειτονιάς, θυμίζοντας σε Έλληνες και ξένους πως αυτή η χώρα κάποτε γεννούσε αληθινό πολιτισμό και πως το μουσείο δεν είναι μόνο τόπος συνάντησης των ντίλερ. Εν μέσω ενός απίστευτου κοινωνικού αλαλούμ, οι καλλιτεχνικές δράσεις στην Αθήνα καταφέρνουν να αφήνουν τις καλύτερες εντυπώσεις.

Αρχαιολογικό Μουσείο, Περσασκεύη 16 Σεπτεμβρίου

Wait for me

Τα ταμπούρα ακούγονταν από τη μία ως την άλλη άκρη του πεζόδρομου της Ερμού. Μια παρέα μουσικών και νεοεισπύλων χόρευε σε εξωτικούς ρυθμούς που παρέπεμψαν σε άλλες μακρινές γωνιές του πλανήτη, εκεί που η ζωή κυλά χωρίς ΔΝΤ, χωρίς τρόικες, εργασιακές εφεδρείες και απολύσεις. Από πού έρχονται αυτά τα γοητευτικά, ρομαντικά πλάσματα και πού πάνε; Γιατί θέλω να πάω μαζί τους;

Μητέρα Τέχνη

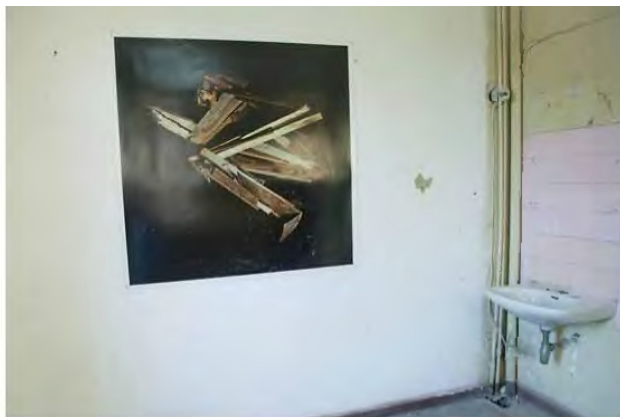
Το πιο ενδιαφέρον κομμάτι του ReMap3, κατά τη γνώμη μου, είναι εκείνο που φιλοξενείται στις γειτονιές του Μεταξουργείου, κοντά στα πορνεϊά του. Αντρες με αναψοκοκκινισμένα πρόσωπα, αχνά φωτισμένα από τα κίτρινα φώτα των δρόμων και κορμιά που ψάχνουν λίγη πδονή κοιτοστέκονται μπροστά στις εισόδους των γκαλερί αναζητώντας ένα σιωπηλό μήνυμα ότι πρόκειται για ένα καινούργιο «σπίτι». Παρέες αγοριών παρατηρούν γυναικείες φιγούρες ντυμένες σε φελινικούς τόνους και με ταμπεραμέντο που περισσεύει κάτω από το μακιγιάζ τους να χάνονται πίσω από βαριές πόρτες αγκαζέ με συνοδούς εκλεπτυσμένων γούστων. «Ασε, δικέ μου, μαγαζι είναι», ψιθυρίζουν μεταξύ τους οι αρσενικοί και προχωρούν στην παραδίπλα είσοδο που είναι πιο εμφανώς σταμπαρισμένη με ένα φωτάκι.

Λίγα μέτρα πιο κάτω, δύο πρεζόγια μοιράζονται ευλαβικά τη δόση τους στο κατώφλι ενός ερεπίου, έχοντας κλειδώσει ερμητικά έξω από τη ζωή τους τους υπόλοιπους περαστικούς, αφού και εκείνοι τους έχουν απομονώσει από το οπτικό τους πεδίο εδώ και καιρό. Και μέσα σε όλο αυτό το σουρεαλιστικό σκηνικό, η αιώνια Τέχνη. Η μεγάλη Μητέρα που ξέρει ότι μόνο να συγχωρεί, αλλά και να προσεταιρεύει το παράδοξο, το ξένο, το περιθώριο που δεν χωράει πουθενά αλλού.

Το μήνυμά του Remap είναι, νομίζω, ξεκάθαρο. Ο χάρτης της ύπαρξής μας, των επιθυμιών και των αναγκών μας έχει αλλάξει και καλά θα κάνουμε να το καταλάβουμε. Το χτες έχει χαθεί, ακόμα και από τα «αγαπημένα» του μυαλού μας και πασχίζει να εξαφανιστεί από τον κάδο ανακύκλωσης του μια για πάντα. Ακόμα και οι όμορφες αναμνήσεις σε κάθε ξύπνημά τους δεν φέρνουν χαμόγελα, αλλά πολλά «γαμώτο». Αντιθέτως, το σήμερα, όσο παρανοϊκό και να φαίνεται, έχει την καύλα του καινούργιου. Ξαν την καινούργια πόρνη που ακόμα δεν έχεις γευτεί την τέχνη της και καίγεται από την περιέργεια να τη δοκιμάσεις.

N. Καραγιάννης

Λεπτές Ισορροπίες

Τι χρειάζεται η Τέχνη για να ανθίσει; Φαντασία, δουλειά, αλλά και θράσος. Ενίοτε χρειάζεται και κανένα σπόνσορα, αλλά όταν τα ανωτέρω υπάρχουν στη συνέχεια «τσιμπάει» και αυτός. «Να πατήσω εδώ ή θα πέσει το πάτωμα;» ρωτούσε ο Κώστας η Νατάσα κάθε φορά που έμπαιναν σε ένα δωμάτιο του παλιού ξενοδοχείου «Γαλήνη» στην οδό Πατρικού, που φιλοξενεί έργα στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Remap. Η Τέχνη, ανάμεσα σε άλλα σπουδαία και μεγάλα, σου διδάσκει επίσης πώς να ξεπερνάς τους ρηχούς φόβους σου προκειμένου να εστιάσεις στην ουσία της, ακόμα και με κίνδυνο να σαβουριστείς.

Φωτο: Σταύρος Πετρόπουλος

ON THE ROAD

Ποτισμένοι ως το μεδούλι

Την πρώτη φορά που μου ήρθε νερό από μπαλκόνι δεν έδωσα και πολλά σπασία. Σήκωσα το κεφάλι σχεδόν μηχανικά. Κάποιος αγενής πούτζε σε ώρα που τα πεζοδρόμια είναι πολυσύχναστα.

Μόλις ξεκινούσε το καλοκαίρι. Ήμουν χαρούμενη. Είχα αντοχές. Για την αγένεια. Μερικές ημέρες αργότερα μου συνέβη και πάλι. Μακριά από τη γειτονιά μου. Αγενείς υπάρχουν παντού. Η συχνότητα πύκνωσε. Εβλεπα μπαλκόνια να σιάζουν οπουδήποτε, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Λες και αιφνιδιαώς απελευθερώθηκαν οι νοικοκυρές από το βραχνά του κανόνα να σεβονται τον άλλο και ξεσάλωσαν.

Σιγά σιγά άρχισα να παρατηρώ ότι και έξω από τους κάδους των σκουπιδιών φιγουράριζαν σακούλες ξέχειλες, γιατί κάποιος είτε βαρέθηκε είτε σιχάθηκε να σκώσει το καπάκι. Πάνω που είχε εξαλειφθεί το φαινόμενο. Πάνω που είχαν αρχίσει να νιρέπονται οι γονείς να πετάζουν χαρτί στο δρόμο κάτω από το επιτημητικό βλέμμα του βλασφαμίου τους, που καμάρωνε για τη συμμετοχή του στις οικολογικές ομάδες του σχολείου του. Κάπως έτσι είχαν σταματήσει ένοικοι να σουτάρουν και τη σακούλα των σκουπιδιών από τον τρίτο σημάδεοντα τον κάδο και χάνοντας εννιά στις δέκα το στόχο (πολύ «μόδα» στη δεκαετία του '90). Είχαν αρχίσει να έχουν και ειδικές τσάντες ανακύκλωσης στο σπίτι, αλλού τα χαρτιά, αλλού τα γυαλιά, αλλού τα πανιά κλπ. Νιρέπονταν τα παιδιά τους.

Και ξαφνικά άρχισαν οι... γαϊδουριές. Τέρμα οι νιροπές. Κάτι σαν ο σώζων εαυτόν σωθήτω στο πιο βαρβαρικό του, δηλαδή ο πιο «μάγκας» επιβάλλει το «δικίο» του. Πίσω πάλι. Κι όμως είχα την αίσθηση ότι η οικονομική κρίση θα μας έκανε πιο ανθρώπινους, πιο συνετούς, θα ισορροπούσαμε την υλική ποιότητα ζωής που χειρότερη με μια πθική και συναισθηματική. Κι όμως. Η ξαφνική στέρση του περιττού, που ήταν η μεγάλη προσφορά των εποχών της ευμάρειας και της ξέφρενης κατανάλωσης, σαν να έδωσε και το σύνθημα να ξανακυλήσουμε σε εκείνη την ελληνάραιδικη ισομπουκαλίδικη επιβεβαίωση του Εγώ. Θέλω να ποτίσω; Δεν θα δώσω λογαριασμό. Θέλω να πετάξω τα σκουπίδια; Οπου βρω. Μια θλιβερή εγκατάλειψη στη βαρβαρότητα σαν να είναι αυτή το νέο «περιττό» ενός κόσμου που αρχίζει να μην πιστεύει σε τίποτε, ούτε στον εαυτό του.

Σκόνταψα σε μια σακούλα καθώς το λεωφορείο της Λυρικής περνούσε πλάι μου. Λίγο πιο κάτω σταμάτησε για να προσκαλέσει τους ξαφνιασμένους περαστικούς σε ένα λυρικό δράμενο. Οι αψίες για τις Νύχτες Πρεμιέρας μπόλιαζαν με ελπίδα το τοπίο και ήδη οι ουρές των νεαρών σιναφίλ στις αιθουσές των προβολών επιβεβαίωναν ότι η πόλη προτείνει τρόπους αντίστασης στο νεοβαρβαρισμό και αναδεύεται με ελπίδα κάτω από το βαρύ του πάπλωμα. Ας ξυπνήσει γρήγορα!

Αθηνά Δεληγιάννη

Η πρώτη ατομική έκθεση του Γκάμπριελ Βόρμσταϊν στην Αθήνα, με τίτλο "News of today: Die feeling" παρουσιάζεται στην γκαλερί The Breeder (Ιάσωνος 45, Μεταξουργείο). Ο Γερμανός καλλιτέχνης, στο πλαίσιο του ReMap 3, δημιουργεί μια σειρά από κολάζ εμπνευσμένα από κλασικές γυναικείες φιγούρες, όπως αυτές που συναντάμε στα έργα των Γκούσταφ Κλιμτ και Εγκον Σίλε. Χρησιμοποιώντας, ωστόσο, ως καμβά εφημερίδες, δημιουργεί μια ιδιόζουσα αντιπαράθεση μεταξύ του ρεαλισμού του συγκεκριμένου υλικού και της ατμοσφαιρικής αφήγησης του έργου του. Μέσα από διαφορετικά είδη συμβόλων και στιλ ζωγραφικής και συχνά ενσωματώνοντας στοιχεία κολάζ από παλιότερα δικά του έργα, ο Βόρμσταϊν ανασκυκλώνει την καλλιτεχνική του παραγωγή και δημιουργεί έναν ενδιαφέροντα άξονα επικοινωνίας μεταξύ παρελθόντος και παρόντος. Η έκθεση διαρκεί μέχρι τις 29 Οκτωβρίου.

